

Sygn. akt IV U 1003/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Musiał

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Stawarz

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r. w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania A. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 4 września 2015 r. nr (...)

w sprawie A. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1003/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 listopada 2016 roku

Decyzją z dnia 04.09.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz.1227 z późn. zm.) przyznał A. O. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 01.07.2015 r. emeryturę od 22.07.2015 r. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 11172,23 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 437473,74 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi 212,10 m-cy. Wyliczona kwota emerytury wynosi 2115,26 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określony w art. 26 ustawy emerytalnej: $(11172,23 \text{ zł} + 437473,74 \text{ zł}) : 212,10 = 2115,26 \text{ zł}$. Organ rentowy kierując się treścią art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 96 powołanej ustawy wypłaca odwołującemu emeryturę powiększoną o połowę przysługującej mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w zw. z chorobą zawodową jako korzystniejszy wariant.

A. O. w odwołaniu od decyzji podniósł, że organ rentowy nie ustalił w sposób prawidłowy wysokości emerytury ponieważ najprawdopodobniej nie posiadał akt rentowych, które znajdują się w sądzie w związku z innym toczącym się postępowaniem. Zarzucił, iż organ rentowy nie ustalił dla niego wysokości kapitału początkowego oraz nie uwzględnił faktu, że pracował w warunkach szczególnych. Ponadto organ rentowy nie wezwał go do określenia, które z należnych

mu świadczeń winno być mu wypłacane w całości, a które w połowie. Odwołujący domagał się ustalenia wysokości emerytury w prawidłowej wysokości.

W piśmie z dnia 30.11.2015 r. odwołujący podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko (k.27-28) i podniósł, iż nie otrzymał decyzji o ustaleniu wysokości kapitału początkowego, decyzja która znajduje się w aktach nie posiada pieczętki i podpisu osoby która ją sporządziła. Podkreślił, że we wniosku o emeryturę domagał się ustalenia kapitału początkowego, co organ rentowy pozostawił bez odpowiedzi. Odwołujący zarzucił, iż organ rentowy nie przedstawił sposobu wyliczenia kwot składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji ani sposobu ustalenia wysokości zwaloryzowanego kapitału początkowego. Ponadto domagał się uwzględnienia należnej mu rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, na potwierdzenie przedstawiając ponownie dokumenty zawarte w aktach rentowych dotyczące jego zatrudnienia na stanowisku kierowcy.

A. O. w piśmie z dnia 21.06.2016 r. (data wpływu 29.06.2016 r.) kwestionował prawidłowość stanowiska organu rentowego i domagał się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego rewidenta celem ustalenia wysokości emerytury.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy w odpowiedzi na pismo odwołującego z dnia 30.11.2015 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, podkreślając, że dokumentacja przedłożona przez odwołującego dotycząca pracy na stanowisku kierowcy nie jest wystarczająca do ustalenia, że była to praca wykonywana w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. O. urodzony w dniu (...), od 01.05.1988 r. pobierał rentę z tytułu III grupy inwalidzkiej, następnie z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Podstawa wymiaru renty została ustalona z okresu od 01.06.1984 r. do 30.09.1985 r. z wyłączeniem okresu od 01.04.1985 r. do 31.07.1985 r. i od 01.10.1985 r. do ustania zatrudnienia tj. 16.03.1986 r. – tj. z okresu od 06.1984 r. do 01.1985 r. oraz wynagrodzenie uzyskanego w miesiącach 02,03,08 i 09 1985 r. Łączna kwota tych wynagrodzeń podzielona przez 12 miesięcy daje kwotę 21547 zł Tak ustalona kwota była podstawą do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty wynoszącego 119,12%.

Pierwotnie organ rentowy przyjął za udowodniony 20 letni okres stażu pracy. Organ rentowy uwzględnił odwołującemu okres służby wojskowej i od 12.1991 r. jego staż pracy wynosił 22 lata. Kolejną decyzją z dnia 30.11.1998 r. po weryfikacji okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) udowodniony staż pracy odwołującego w wymiarze pełnych lat wynosił 21 lat i 4 lata uzupełniania okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych od zgłoszenia wniosku do ukończenia 60 lat życia. Okres hipotetyczny był zawsze uwzględniany w kolejnych decyzjach. Sąd Wojewódzki w Krakowie wyrokiem z dnia 28 sierpnia 1992 r. sygn. akt VIII U 1316/93 oddalił odwołanie A. O. od decyzji ZUS z dnia 17.01.1992 r. dotyczącej rewaloryzacji renty inwalidzkiej oraz od decyzji z dnia 04.02.1992 r. dotyczącej waloryzacji świadczenia. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację odwołującego wyrokiem z dnia 17 maja 1994 r. Decyzją z dnia 30.11.1998 r. organ rentowy dokonał korekty i wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia wynosi 122,62 % na podstawie ustaleń doraźnej kontroli u byłego pracodawcy odwołującego. W wyniku kontroli pracodawca wystawił nowe zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Przy ustaleniu nowej wysokości wskaźnika podstawy wymiaru organ rentowy uwzględnił kwoty zasiłków chorobowych za miesiące luty, marzec sierpień i wrzesień 1985 r. Staż pracy odwołującego w pełnych miesiącach wyniósł 21 lat oraz 4 lata stażu hipotetycznego. Odwołujący od dnia 31.12.1998 r. pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe. W decyzji z dnia 12.03.2003 r. podstawa wymiaru renty wynosiła 1615,91 zł, a wysokość renty wynosił 60% tej podstawy tj. 969,55 zł brutto. Decyzją dnia 13 marca 2007 r. (...) organ rentowy ponownie ustalił wysokość renty A. O. w ten sposób, że obliczył rentę od kwoty bazowej podwyższonej do 94,50 % przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości tego świadczenia w oparciu o art. 194a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. nr 39 poz. 353 póź. zm.). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony na dzień 28.02.2007 r. wynosi 122,62% i doliczył odwołującemu okres zatrudnienia od 21.12.1990 r. do 28.02.1991 r. i staż pracy odwołującego w pełnych miesiącach wyniósł 21 lat 9 miesięcy oraz 3 lata i 3 miesiące stażu hipotetycznego. Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia

3 grudnia 2009 r., sygn. akt IV U 571/07, oddalił odwołanie A. O. od decyzji (...) Oddział w N. z dnia 13 marca 2007 r. ustalającej ponownie wysokość należnej odwołującemu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, wskazując na prawidłową wysokość tego świadczenia. Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 14 września 2010 r., sygn. akt III AUa 283/10, oddalił zaś apelację od wskazanego wyżej orzeczenia, podnosząc w uzasadnieniu, że całkowicie bezzasadne i wynikające z niezrozumienia treści decyzji jest twierdzenie wnioskodawcy, że zwaloryzowana podstawa wymiaru renty zaskarżoną decyzją z dnia 13 marca 2007 r. została ustalona błędnie. Organ rentowy decyzją z dnia 08.01.2010 r. ustalił A. O. wysokość kapitału początkowego, który na dzień 01.01.1999 r. wyniósł 134196,81 zł. Staż pracy na dzień 01.01.1999 r. uwzględniony przy ustalaniu kapitału początkowego w myśl art. 174 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyniósł 20 lat, 9 miesięcy i 6 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 1 dzień okresów nieskładkowych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z okresu przyjętego do ustalenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (art. 174 ust. 4) ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru na poziomie 122,62% ustalony z okresu 06/1984 r. - 09/1985 r. z wyłączeniem okresu od 1.04.1985 r. do 31.07.1985 r. i od 1.10.1985 r. do ustania zatrudnienia, tj. okresu pobierania przez pełne miesiące kalendarzowe zasiłków chorobowych - zgodnie z § 2 i 10 rozporządzenia R.M. z dnia 1.04.1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1985r. Nr 18, poz. 77). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wynosi 77,71%.

Dowód: decyzja z dnia 17.01.1992 r. –k. 179-181 ar czI,

decyzja z dnia 04.02.1992 r. –k. 183 ar czI,

wyrok SW w Krakowie z dnia 28.08.1992 r. –k. 186 ar czI,

wyrok SA w Krakowie z dnia 17.05.1994 r. z uzasadnieniem –k. 209-210 ar czI,

decyzja z dnia 05.05.1994 r. –k. 219 ar czI,

decyzja z dnia 30.11.1998 r. –k. 283 ar czI,

pismo ZUS z dnia 20.02.2004 r. –k. 443-444 ar czI.

zaświadczenie -k. 278 ar czI,

decyzja z dnia 14.01.1999 r. –k. 307 ar czI,

decyzja z dnia 12.03.2003 r. –k. 364 ar czI,

decyzja z dnia 13.06.2003 r. –k. 365 ar czI,

decyzja z dnia 13.04.2007 r. –k. 521 ar czI,

wyrok SO w Tarnowie z dnia 03.12.2009 r. –k. 163 ar czII,

wyrok SA w Krakowie z dnia 14.09.2010 r. z uzasadnieniem –k. 164 ar czII,

decyzja z dnia 08.01.2010 r. –k. 33-35 ar czVI).

W dniu 01.07.2015 r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie emerytury w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z dnia 04.09.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz.1227 z późn. zm.) przyznał A. O. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 01.07.2015 r. emeryturę od 22.07.2015 r. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do

końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 11172,23 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 437473,74 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi 212,10 m-cy. Wyliczona kwota emerytury wynosi 2115,26 zł. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określony w art. 26 ustawy emerytalnej: $(11172,23 \text{ zł} + 437473,74 \text{ zł}) : 212,10 = 2115,26 \text{ zł}$. Organ rentowy kierując się treścią art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 96 powołanej ustawy wypłaca odwołującemu emeryturę powiększoną o połowę przysługującej mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w zw. z chorobą zawodową jako korzystniejszy wariant.

Składki zgromadzone na koncie za okres zatrudnienia od 01.01.2008 r. do 27.09.2009 r. wynoszą 7849,76 zł, na co składa się składka w 2008 r. - 4085,23 zł zwaloryzowana w 2009 r. - 107,22% - 4380,18 zł, składka w 2009 r. - 3764,53 zł plus 4380,18 zł. Waloryzacja składek w 2010 r. - 103,98% - 8468,87 zł, 2011 r. - 105,18% - 8907,56 zł, 2012 r. - 104,68% - 9324,43 zł, 2013 r. - 104,54% - 9747,76 zł, 2014 r. 102,06% - 9948,56 zł i w I kwartale 2015 r. - 112,30% - 11172,23 zł. Po waloryzacji na dzień 22.07.2015 r. tj. dzień przyznania emerytury składki wynoszą 11172,23 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 01.01.1999 r. wynosi 134196,81 zł. Wskaźnik waloryzacji rocznej: 1999 r. - 115,72% - 155131,51 zł, 2000 r. - 112,72% - 174864,24 zł, 2001 r. - 106,68% - 186545,17 zł, 2002 r. - 101,90% - 190089,52 zł, 2003 r. - 102,00% - 193891,32 zł, 2004 - 103,63% - 200929,57 zł, 2005 r. - 105,55% - 212081,16 zł, 2006 r. - 106,90% - 226714,76 zł, 2007 r. - 112,85% - 255847,61 zł, 2008 r. - 116,26% - 297448,43 zł, 2009 r. - 107,22% - 318924,21 zł, 2010 r. - 103,98% - 331617,39 zł, 2011 r. - 105,18% - 348795,17 zł, 2012 r. - 104,68% - 365118,78 zł, 2013 r. - 104,54% - 381695,17 zł, 2014 r. - 102,06% - 389558,09 zł i waloryzacja za I kwartał 2015 r. - 112,30% - 437473,74 zł.

Dowód: wniosek z dnia 01.07.2015 r. -k. 1-4 ar czVI,

decyzja ZUS z dnia 04.09.2015 r. -k. 14-15 ar czVI,

pismo ZUS z dnia 10.06.2016 r. z załącznikiem -k. 80-81 as,

pismo ZUS z dnia 17.06.2016 r. z załącznikiem -k. 83-86 as,

pismo ZUS z dnia 26.07.2016 r. z załącznikiem -k. 101-102 as,

Odwołujący był zatrudniony w Zakładach (...) w B. jako pomocnik kierowcy - inkasent oraz kierowca samochodu ciężarowego do 2 ton. Z charakterystyki stanowiska pracy kierowcy wynika, że byli oni zatrudnieni przy przewozach piwa, a oprócz prac typowych takich jak obsługa codzienna, czynności zdawczo-odbiorcze, przewóz towarów, kierowcy uczestniczyli w pracach załadunkowych i wyładunkowych. Ponadto wykonywał wspólnie z mechanikiem prace naprawcze samochodu na zapleczu technicznym. (...) S.A. z siedzibą w W. jest następcą prawnym pracodawcy i nie wystawił odwołującemu świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

dowód: świadectwo pracy z dnia 13.03.1987 r.,

charakterystyka z dnia 14.03.1988 r. -k. 31 as,

akta osobowe,

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów z dokumentów, gdyż dokumenty te nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto ich nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Kwestia prawidłowej wysokości świadczenia - wprawdzie rentowego - była już przedmiotem postępowań sądowych. Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 3 grudnia 2009 r., sygn. akt IV U 571/07, oddalił odwołanie A. O. od decyzji (...) Oddział w N. z dnia 13 marca 2007 r. ustalającej ponownie wysokość należnej odwołującemu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, wskazując na prawidłową wysokość tego

świadczenia. Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 14 września 2010 r., sygn. akt III AUa 283/10, oddalił zaś apelację od wskazanego wyżej orzeczenia, podnosząc w uzasadnieniu, że całkowicie bezzasadne i wynikające z niezrozumienia treści decyzji jest twierdzenie wnioskodawcy, że zwaloryzowana podstawa wymiaru renty zaskarżoną decyzją z dnia 13 marca 2007 r. została ustalona błędnie. W obecnym postępowaniu odwołujący podnosi że wysokość jego emerytury została ustalona błędnie. Skoro kwestia wysokości świadczenia rentowego (i jego prawidłowej wysokości) została prawomocnie przesądzona to nie może być ponownie badana w toku niniejszego postępowania (art. 365 k.p.c.), a właśnie kwestie ustalone w trakcie tamtych postępowań znowu odwołujący poddaje w wątpliwość. W tej sytuacji należy zauważyć, że związanie prawomocnym wyrokiem rozciąga się w pewnych sytuacjach również na jego motywy- w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (por. wyroki SA w Łodzi: z dnia 27 marca 2013 r., III AUa 1077/12, LEX nr 1314780 i z dnia 23 stycznia 2013 r., I ACa 1068/12, LEX nr 1280435; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 24 stycznia 2013 r., I ACa 1345/12, LEX nr 1289589). Bezskuteczne jest więc powoływanie się na błędy organu rentowego, a dotyczące wysokości należnego odwołującemu świadczenia. Z uwagi na powyższe nie można podważać ustaleń prawomocnego wyroku dowodem z opinii biegłego sądowego, do czego w zasadzie zmierzał wniosek ubezpieczonego. Dlatego też Sąd oddalił ten wniosek dowodowy odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie czy organ rentowy prawidłowo ustalił wysokość emerytury A. O..

Zgodnie z art. 26 ust. 1 powołanej ustawy emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

2. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach.

3. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach.

4. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2.

5. Tablice, o których mowa w ust. 4 są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem ust. 6.

6. Jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3.

Stosownie do treści art. 25 ust. 1 powołanej ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

1a. Przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, dla osoby, która miała ustalone prawo do emerytury częściowej na podstawie art. 26b, nie uwzględnia się kwot zwiększeń składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego określonego w art. 173-175, uzyskanych w wyniku waloryzacji kwartalnej, o której mowa w art. 25a, przeprowadzonej w celu obliczenia emerytury częściowej.

1b. Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

1c. Przepis ust. 1b stosuje się również w przypadku, gdy ubezpieczony pobrał emeryturę górniczą, określoną w art. 34 lub w art. 48 i 49, w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2006 r.

1d. Kwot zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, nie uwzględnia się przy ustalaniu wysokości emerytury, o której mowa w art. 184, oraz przy ustalaniu wysokości emerytury zgodnie z art. 183.

1e. Przepis ust. 1d stosuje się również w przypadku, gdy ubezpieczony złożył wniosek o okresową emeryturę kapitałową i spełnia warunki ustawowe do ustalenia prawa do tej emerytury.

1f. Przy ustalaniu wysokości emerytury, o której mowa w art. 24, dla osób, którym wcześniej ustalono prawo do emerytury na podstawie art. 46, art. 50, art. 50a, art. 50e lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, nie uwzględnia się kwot zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

1g. Przepis ust. 1f stosuje się odpowiednio do emerytur, o których mowa w ust. 1c.

2. Kwota, o której mowa w ust. 1, nie podlega dziedziczeniu, z zastrzeżeniem art. 25b.

3. Waloryzację składek przeprowadza się corocznie, od dnia 1 czerwca każdego roku, poczynając od waloryzacji za rok 2000, z uwzględnieniem art. 25a. W wyniku przeprowadzonej waloryzacji stan konta nie może ulec obniżeniu.

4. Waloryzacji podlega kwota składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego na dzień 31 stycznia roku, za który jest przeprowadzana waloryzacja, powiększona o kwoty z tytułu przeprowadzonych waloryzacji.

5. Waloryzacja składek polega na pomnożeniu zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego składek przez wskaźnik waloryzacji.

6. Wskaźnik waloryzacji składek jest równy wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do poprzedniego roku powiększonemu o wzrost realny sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do roku poprzedniego, z zastrzeżeniem ust. 9. Wskaźnik waloryzacji składek nie może być niższy niż wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do poprzedniego roku.

7. Wskaźnik wzrostu realnego sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne, o którym mowa w ust. 6, otrzymuje się poprzez podzielenie wskaźnika wzrostu nominalnego sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do roku poprzedniego przez wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem ustalony dla analogicznego okresu.

8. Wskaźnik wzrostu nominalnego sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne, o którym mowa w ust. 7, stanowi iloraz sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji i w roku poprzednim.

9. Wskaźnik waloryzacji składek za rok 2000 jest równy wskaźnikowi wzrostu przeciętnego wynagrodzenia za 2000 r. w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia za 1999 r.

10. Wskaźnik waloryzacji składek ustala się z dokładnością do setnych części procentu.

11. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", do 20. dnia pierwszego miesiąca każdego kwartału, wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za poprzedni kwartał.

12. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", do 25. dnia miesiąca poprzedzającego termin waloryzacji, wskaźnik waloryzacji składek za poprzedni rok i kwartał.

Odwołujący kwestionując zaskarżoną decyzję organu rentowego nie ma racji. Organ rentowy dokonał ustalenia wysokości emerytury odwołującego prawidłowo, zgodnie z obowiązującymi przepisami i ustalił jej wysokość wg najkorzystniejszego wariantu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów dotyczących wysokości ustalonego kapitału początkowego to należy stwierdzić, że decyzja z dnia 08.01.2010 r. jest prawidłowa.

ZUS decyzją z dnia 08.01.2010 r. ustalił odwołującemu wysokość kapitału początkowego, który na dzień 01.01.1999 r. wyniósł 134196,81 zł. Staż pracy na dzień 01.01.1999 r. uwzględniony przy ustalaniu kapitału początkowego w myśl art. 174 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyniósł 20 lat, 9 miesięcy i 6 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 1 dzień okresów nieskładkowych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z okresu przyjętego do ustalenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (art. 174 ust. 4) ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru na poziomie 122,62% ustalony z okresu 06/1984 r. - 09/1985 r. z wyłączeniem okresu od 1.04.1985 r. do 31.07.1985 r. i od 1.10.1985 r. do ustania zatrudnienia, tj. okresu pobierania przez pełne miesiące kalendarzowe zasiłków chorobowych - zgodnie z § 2 i 10 rozporządzenia R.M. z dnia 1.04.1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1985r. Nr 18, poz. 77). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wynosi 77,71%. Organ rentowy sprawdził również warianty obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego w oparciu o przepisy art. 174 ust. 3 w związku z art. 15 ustawy emerytalnej. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego obliczony z najkorzystniejszych 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających przed 1.01.1999 r., tj. z lat: 1975 - 1984 (art. 174 ust. 3 w zw. z art. 15 ust. 1) wyniósł 106,98 %.

Z kolei wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego obliczony z najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych przypadających przed 1.01.1999 r., tj. z lat : 1965 - 1967, 1971 - 1986 i 1991 (art. 174 ust. 3 w związku z art. 15 ust. 6) wyniósł 77,62 %. W powyższym wariantcie, za lata 1964 - 1968 i 1971 - 1974 w których wysokość zarobków nie została udokumentowana, przyjęto minimalne wynagrodzenie pracowników - zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej. Organ rentowy zastosował ustalając podstawę wymiaru kapitału początkowego art. 174 ust. 3 w związku z art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, według którego do podstawy wymiaru świadczeń, dolicza się kwoty przysługujących ubezpieczonemu w danym roku kalendarzowym wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz kwoty zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. Dlatego za rok 1985 przyjęto kwotę wynikającą z zaświadczenia Rp-7 z dnia 20.05.2005 r. i porównano go z przeciętnym wynagrodzeniem za cały rok 1985 co dało wskaźnik wnoszący 87,55 %. Odnośnie przychodów odwołującego za rok 1990 i 1991 zastosowanie miał art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, zgodnie z którym, jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu. Stąd też zarobki wnioskodawcy w roku 1990 zostały porównane z przeciętnym wynagrodzeniem za okres 1 miesiąca co dało wskaźnik 15,28 %, a zarobki wnioskodawcy z roku 1991 z przeciętnym wynagrodzeniem za okres 2 miesięcy co dało wskaźnik 64,30 %. Z uwagi na naprowadzone okoliczności organ rentowy

zastosował najkorzystniejszy wariant ustalając podstawę wymiaru kapitału początkowego w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty wynoszący 122,62 %.

Odnosnie zarzutów dotyczących nieprawidłowego ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty na poziomie 122,62 % to zagadnienie to było już badane w toku postępowania sądowego. Odwołanie A. O. od decyzji ZUS z dnia 13.03.2007 r., którym kwestionował m.in. prawidłowość ustalenia przez ZUS wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty na poziomie 122,62 % zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 3.12.2009 r., sygn. akt IV U 571/07. Apelacja A. O. od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14.09.2010 sygn. akt III AUa 283/10. Organ rentowy prawidłowo ustalił również staż pracy odwołującego w decyzji ustalającej wysokość kapitału początkowego, ponieważ przy obliczaniu kapitału początkowego bierze się pod uwagę tylko okresy składkowe i nieskładkowe przypadające przed 01.01.1999 r. Nie ma zatem racji odwołujący domagając się ustalenia stażu pracy w oparciu o kartę przebiegu zatrudnienia z dnia 20.05.2011 r. Przy obliczaniu wysokości renty na podstawie art. 62 ustawy emerytalnej uwzględnia się wszystkie okresy składkowe i nieskładkowe osiągnięte przez ubezpieczonego i mogą to być również okresy przebyte po 31.12.1998 r. inaczej niż w przypadku ustalania wysokości kapitału początkowego. W myśl art. 174 ust. 2 powołanej ustawy przy ustalaniu kapitału początkowego uwzględnia się okresy składkowe i nieskładkowe przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy emerytalnej. Ustawa o emeryturach i rentach weszła w życie w dniu 01.01.1999 r. Oznacza to, że do ustalenia wysokości kapitału początkowego nie uwzględnia się okresów składkowych i nieskładkowych przypadających po 31.12.1998 r. Nie oznacza to w żadnym razie, że okresy przypadające po dniu 31.12.1998 r. są pomijane przy obliczaniu wysokości emerytury, gdyż podstawę obliczenia emerytury stanowi w myśl art. 25 kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego (za okresy przypadające przed 1.01.1999 r.) oraz kwota zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne (za okresy przypadające po dniu 31.12.1998 r.). Odnosząc się do zarzutów odwołującego wymierzonych w prawidłowość dokonanych przez organ rentowych waloryzacji składek oraz kapitału początkowego Sąd uznał, że są one bezpodstawne, a ZUS dokonał wspomnianych waloryzacji zgodnie z obowiązującymi przepisami. Organ rentowy prawidłowo ustalił, że składki zgromadzone na koncie za okres zatrudnienia od 01.01.2008 r. do 27.09.2009 r. wynoszą 7849,76 zł, na co składa się składka w 2008 r. - 4085,23 zł zwaloryzowana w 2009 r. - 107,22% - 4380,18 zł, składka w 2009 r. - 3764,53 zł plus 4380,18 zł. Waloryzacja składek w 2010 r. - 103,98% - 8468,87 zł, 2011 r. - 105,18% - 8907,56 zł, 2012 r. - 104,68% - 9324,43 zł, 2013 r. - 104,54% - 9747,76 zł, 2014 r. 102,06% - 9948,56 zł i w I kwartale 2015 r. - 112,30% - 11172,23 zł. Po waloryzacji na dzień 22.07.2015 r. tj. dzień przyznania emerytury składki wynoszą 11172,23 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 01.01.1999 r. wynosi 134196,81 zł. Wskaźnik waloryzacji rocznej: 1999 r. - 115,72% - 155131,51 zł, 2000 r. - 112,72% - 174864,24 zł, 2001 r. - 106,68% - 186545,17 zł, 2002 r. - 101,90% - 190089,52 zł, 2003 r. - 102,00% - 193891,32 zł, 2004 - 103,63% - 200929,57 zł, 2005 r. - 105,55% - 212081,16 zł, 2006 r. - 106,90% - 226714,76 zł, 2007 r. - 112,85% - 255847,61 zł, 2008 r. - 116,26% - 297448,43 zł, 2009 r. - 107,22% - 318924,21 zł, 2010 r. - 103,98% - 331617,39 zł, 2011 r. - 105,18% - 348795,17 zł, 2012 r. - 104,68% - 365118,78 zł, 2013 r. - 104,54% - 381695,17 zł, 2014 r. - 102,06% - 389558,09 zł i waloryzacja za I kwartał 2015 r. - 112,30% - 437473,74 zł. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że organ rentowy prawidłowo ustalił wysokość należnej odwołującemu emerytury. Ponadto prawidłowo ustalił wysokość należnego odwołującemu świadczenia kierując się treścią art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 96 powołanej ustawy wypłacając odwołującemu emeryturę powiększoną o połowę przysługującej mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w zw. z chorobą zawodową jako korzystniejszy wariant.

Jeżeli chodzi o żądanie doliczenia rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego to odwołującemu nie udało się wykazać, że była to praca wykonywana w warunkach szczególnych tj. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony. Z Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.) wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w

rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W niniejszej sprawie organ rentowy kwestionował wykonywanie przez odwołującego pracy w warunkach szczególnych w trakcie zatrudnienia w Zakładach (...) w B., zatem zasadnym stało się ustalenie okoliczności w jakich odwołujący świadczył pracę na podstawie dostępnych dowodów w szczególności dokumentacji pracowniczej. Z dokumentacji pracowniczej w tym świadectwa pracy z dnia 13.03.1987 r. wynika, że odwołujący był zatrudniony w Zakładach (...) w B. jako pomocnik kierowcy - inkasent oraz kierowca samochodu ciężarowego do 2 ton. Z charakterystyki stanowiska pracy kierowcy wynika, że byli oni zatrudnieni przy przewozach piwa, a oprócz prac typowych takich jak obsługa codzienna, czynności zdawczo-odbiorcze, przewóz towarów, kierowcy uczestniczyli w pracach załadunkowych i wyładunkowych. Ponadto kierowca wykonywał wspólnie z mechanikiem prace naprawcze samochodu na zapleczu technicznym. (...) S.A. z siedzibą w W. jest następcą prawnym pracodawcy i nie wystawił odwołującemu świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Sąd uznał, że na podstawie dowodów zaoferowanych w niniejszym postępowaniu nie sposób ustalić, że odwołujący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnym charakterze.

Z uwagi na powyższe Sąd w oparciu o przepisy materialnoprawne i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku i oddalił odwołanie.